

רע"פ 5400/19 - עלאא אחמד חסאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 5400/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: עלאא אחמד חסאן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בשם המבקש: עו"ד ש. בלומפנפלד

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט ש' מנדלבוים) בעפ"א 58807-06-18 מיום 25.6.2019
25.6.2019 מיום 58807-06-18

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט ש' מנדלבוים) בעפ"א 58807-06-18 מיום 25.6.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בעכו (השופטת ש' פיינסוד-כהן) בתו"ב 15234-12-14 מיום 10.5.2018.
2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של ביצוע עבודה אסורה בגין "הקמת בניין של קומה וחצי בצורת קוטג' בשטח של כ-332 מ"ר" בטמרה (להלן: המבנה) אשר בשטח הוועדה המרחבית לתכנון ובניה - שפלת הגליל (להלן: הוועדה המרחבית).
3. ביום 9.5.2017 זיכה בית משפט השלום את המבקש מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. אולם, ערעורה של הוועדה המרחבית בפני בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטת ר' בש) התקבל בפסק דינו מיום 16.11.2017, והמבקש הורשע בעבירה של ביצוע עבודה אסורה בגין "בנייה לא חוקית בשטח של כ-160 מ"ר". זאת,

על בסיס הודעת המבקש אשר נמסרה למפקח בניה מטעם הוועדה המרחבית ביום 19.3.2012, בגדרה ציין כי החל לבנות בניין מגורים ללא היתר בשטח של כ-160 מ"ר. בנסיבות אלה, הוחזר עניינו של המבקש לבית משפט השלום בעכו לצורך שמיעת טיעונים לעונש ומתן גזר דין.

4. בגזר דינו מיום 10.5.2018 השית בית משפט השלום על המבקש עונשים של תשלום קנס כספי בסך 30,000 ש"ח ותשלום כפל אגרת בניה בסך 11,520 ש"ח.

כמו כן נקבע כי על המבקש להרוס את הבניה האסורה מבנה המשתרע על שטח של כ-160 מ"ר "המצוי בקומה הראשונה של המבנה המתואר בכתב האישום", כפי שתועד בתמונות אשר צילם מפקח בניה שביקר באתר הבניה ביום 12.9.2012.

5. ערעורו של המבקש על גזר דינו נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי (השופט ש' מנדלבוים) מיום 15.5.2019.

במסגרת זאת, נקבע כי בניגוד לטענות המבקש "לא קיים קושי בזיהוי פיזי של חלק השלד אשר מופיע בתמונות" אשר צולמו על ידי המפקח שביקר באתר הבניה ביום 16.8.2012 וביום 12.9.2012.

יחד עם זאת, מאחר שעל גבי הקומה הראשונה שנקבע כי נבנתה ללא היתר הוקמה קומה נוספת, הורה בית המשפט כי המבקש יגיש עד ליום 15.6.2019 הצעה להריסת "החלק הבלתי חוקי שבגינו הורשע המערער [המבקש - י' א'], מבלי שתיווצר סכנה לציבור בשל חשש להתמוטטות יתר חלקי המבנה" אשר תגובה בחוות דעת הנדסית שעל בסיסה יוכל בית המשפט לאפשר למבקש להרוס את הבניה הבלתי חוקית באופן עצמאי.

עוד נקבע כי אם לא תוגש חוות דעת כאמור יניח בית המשפט כי "הריסת חלק המבנה שבגינו הורשע הנאשם [המבקש - י' א'] תוביל קרוב לוודאי להתמוטטות יתר חלקי המבנה" באופן שיסכן את שלום הציבור, ועל כן יורה בית המשפט המחוזי על "ביצוע צו הריסה של המבנה בשלמותו".

בהחלטתו מיום 25.6.2019 ציין בית המשפט המחוזי כי המבקש לא הגיש בקשה או הודעה כלשהי מטעמו, ונקבע כי "המשיבה [הוועדה המרחבית - י' א'] רשאית לבצע את צו ההריסה עליו הורה בית המשפט קמא בגזר הדין מיום 10.5.18" וכי היא:

"רשאית להרוס במסגרת ביצוע צו ההריסה, גם כל חלק אחר במבנה, אשר יתמוטט עקב ביצוע צו ההריסה או שהשארית על תילו לאחר ביצוע צו ההריסה תהווה סכנה לשלום הציבור".

6. המבקש לא השלים עם פסק דינו ועם החלטתו של בית המשפט המחוזי והגיש את הבקשה שלפניי למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי".

לטענת המבקש לא היה בסמכותו של בית המשפט להורות על ביצוע צו הריסה אשר עלול להביא להריסת חלקים נוספים במבנה שלא הוצא כלפיהם צו הריסה ואשר לא הוכח לגביהם כי יש בהם כדי להוות סכנה לשלום הציבור. לשיטתו, טענה זו מעוררת סוגיה משפטית עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור.

עוד טוען המבקש כי הריסת חלקו של המבנה שלא הוצא כלפיו צו הריסה תגרום לו לעיוות דין מאחר שיש בה משום ענישה בגין עבירה שטרם הורשע בה.

7. דין הבקשה להידחות.

כידוע, רשות ערעור "בגלגולשלישי"

תינתן במקרים חריגים שבמסגרתם מעלה הבקשה סוגיה עקרונית החורגת מענייני הפרטי של המבקש, אובמקרים שבהם מתעורר רחש שמפניעויות דין ואויצדק שייגרם לו.

חרף מאמציו של המבקש לשוות לבקשתו כסות עקרונית, הטענות המפורטות בה ממוקדות למעשה ביישום הוראות הדין על עניינו- ודי בכך כדי להביא לדחייתו.

8. סעיף 254ב לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965, קובע כי בית המשפט רשאי להורות על הריסת חלקו של מבנה אשר נבנה כדין אם ביצוע צו הריסה "לגבי החלק שנבנה שלא כדין יסכן את שלום הציבור".

טענתו של המבקש כי בית המשפט המחוזי לא היה מוסמך להורות על הריסת יתר חלקי המבנה מפני שלא הוכח כי יש בהם כדי לסכן את שלום הציבור אינה חורגת מענייני הפרטי - ואין בה כדי לעורר סוגיה המצדיקה מתן רשות ערעור.

9. כמו כן, איני סבור כי יש בפסק דינו של בית המשפט המחוזי כדי לגרום למבקש עיוות דין. כעולה מפסק הדין, בניית המבנה הושלמה לאחר שניתן צו הפסקת עבודה מנהלי להפסקת עבודות הבנייה במקום - ועל כן "נקודת המוצא העובדתית בשאלת החלתו של צו ההריסה, גם על הבנייה הנוספת, תהיה כי מדובר בבנייה בלתי חוקית".

משבחר המבקש לעשות דין לעצמו ולהמשיך בעבודות הבנייה אף לאחר שניתן צו מנהלי להפסקת העבודות - אין לו אלא להלין על עצמו. קל וחומר שאין בהריסת חלקי המבנה לשם הגנה על שלום הציבור משום עיוות דין.

10. אף לגופו של עניין, לאחר שמצא בית המשפט המחוזי כי הריסת העבודה האסורה בגינה הורשע המבקש תוך הותרת יתר המבנה על תילו עלולה לסכן את שלום הציבור, ניתנה לו הזדמנות להציע כיצד ניתן לבצע את צו ההריסה מבלי להרוס יתר חלקי המבנה - אולם המבקש בחר שלא לנצל הזדמנות זו וטעמיו עימו.

בנסיבות אלו, איני סבור כי נפל פגם בהחלטה להורות על ביצוע צו ההריסה ועל הריסת יתר חלקי המבנה ככל שיתעורר צורך בכך.

11. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ג באב התשע"ט (14.8.2019).

ש ו פ ט